

Ա, 127, 815), կամ «յերեկորե ցերեկոյ» (Եւագ. 325), եւ կամ յետ երեկոյեան աղօթից (Վարբ Հրց. Բ, 552), կամ յետ արեւու մտնելուն (նոյն, Ա, 585): Նմանապէս Եղիշէի միանձունք կը սպասեն արեւմտից՝ մինչեւ աստեղաց երեւումը, եւ յետոյ կ'ընթրեն (214): Ադոցմէ չէր տարբերեր Հայոցն ալ. մանաւանդ թէ աւելի որոշակի յիշուած է այդ ժամը մեր մատենագրաց կողմանէ: «Յորժամ յինն ժամն աղօթես, կերակուր ճաշակես», կ'ըսէ Նարեկացին վանականաց (Կարգ աղ. 419): Նոյնը կը կրկնէ Վարդան արեղայ, թէ «գմարմնաւոր պէտքն կերակրէ՛ երբ զինն ժամն ասես», այս ինքն ճաշու երեք ժամերուն վերջինը. եւ կը յարէ՝ թէ «մինչեւ երեք Ողորմեայն չվճարի, չէ պարտ կերակուր ուտել» (Վ.դ. Խր.): Արդէն նոյն իններորդ ժամուն կը հաղորդուէին Ս. Խորհրդոյն եւ սպա հաց կ'ուտէին թերայիդացի ճգնաւորք եւս՝ ըստ պատմութեան Ապողինեայ (Վարբ Հրց. Ա, 241-2): Եւ նոյն էր հայ ազնուականին ընթրեաց ժամն ալ (աստ, 110):

Այդ ժամը սակայն փոփոխելի էր ըստ եղանակին: Նարեկացին՝ «ի Զատկէն մինչ ի Խաչն» իններորդը կը դնէ ճաշելու ժամ. իսկ «ի Խաչէն յետոյ՝ ի մտանկ արեգաւ